

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **Ing. J. D.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. 127486/2022/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 2. 2022, č. j. 1071/DSA/22/LUVE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit porušením § 4 písm. c) téhož zákona, neboť jako řidič osobního vozidla dne 11. 6. 2021 v 10:08 h v Mělníku v ulici Zádušní údajně nerespektoval dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“. Za tento přestupek byla žalobci uložena dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč. Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1

zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnost za přestupky“) ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Podstatný obsah správního spisu

4. Dne 11. 6. 2021 oznámila Městská policie Mělník (dále jen „městská policie“) správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl dopustit žalobce, který měl dne 11. 6. 2021 v 10:08 h v ulici Zádušní v Mělníku řídit osobní vozidlo registrační značky X v úseku platnosti svislého dopravního značení B2 – „*Zákaz vjezdu všech vozidel*“. Značka zakazuje vjezd všem druhům vozidel na jednosměrnou pozemní komunikaci, v níž je provoz veden opačným směrem. Žalobce měl na základě pokynu strážníka městské policie pprap. M. M. vozidlo zastavit. Protože žalobce nesouhlasil s uložením pokuty příkazem na místě, byl zasahující hlídkou informován o tom, že přestupek bude projednán správním orgánem I. stupně. Přílohou oznámení přestupku (č. j. MP-275/21) je oznámení přestupku sepsaného ručně na místě samém se zanesením nesouhlasné poznámky žalobce, jakož i jeho podpisu.
5. Příkazem ze dne 30. 6. 2021 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona. Proti příkazu podal žalobce odpor, v němž zpochybňoval, že by se přestupku dopustil. Uvedl, že jde zjevně o nedorozumění a že uvedeného dne jel k bytovému domu č. p. XA, kde bydlí jeho bývalá snacha a dva vnuci. K domu zajiždí způsobem, že v ulici Z. najede před zákazovou značku B2 a poté do uličky u domu č. p. XA zacouvá. Tak tomu bylo i dne 11. 6. 2021, kdy kolem zákazové značky se svým autem určitě neprojel. Ačkoliv se žádného porušení pravidel silničního provozu nedopustil, přišel k němu po zastavení vozidla strážník městské policie, který mu oznámil spáchání přestupku.
6. Dne 30. 8. 2021 se u správního orgánu I. stupně uskutečnilo ústní jednání za účasti žalobce. Správní orgán I. stupně současně vyslechl strážníky zasahující hlídky městské policie pprap. M. M. a pprap. R. H., DiS. Ti nejprve volně vypovídali o tom, co si ohledně incidentu pamatují, a posléze zodpovídali dotazy žalobce, který kladl otázky stran konkrétních okolností žalobcova jednání a okolností, za nichž měl pprap. M. vozidlo žalobce zastavit. Žalobce v rámci ústního jednání nadále popíral, že by se skutku kladeného mu za vinu dopustil.
7. V podání, které správní orgán I. stupně od žalobce obdržel dne 6. 9. 2021, žalobce upozornil na rozpory mezi svědeckými výpověďmi svědků ohledně toho, v jakém místě přesně stál pprap. M. v okamžiku, kdy měl žalobce projet kolem zákazové značky. Žalobce rovněž představil svůj výpočet, ze kterého mělo vyplývat, že pokud by skutečně okolo dopravní značky projel a pokud by pokračoval dále rychlostí cca 30 km/h ve směru do ulice

Legionářů, nemohla by ho hlídka městské policie ještě před křižovatkou úspěšně zastavit, neboť by od okamžiku minutí dopravní značky do zastavení vozidla po pokynu policisty ujel dalších 21,8 m.

8. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně opětovně shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku shora uvedeného. Námitky žalobce shledal správní orgán I. stupně nedůvodnými. Naopak dospěl k závěru, že svědecké výpovědi členů zasahující hlídky městské policie představují spolehlivý důkaz o tom, že se žalobce přestupku dopustil.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Znovu zdůraznil, že pokud by hodlal skutečně z ulice Zádušní pokračovat až do ulice L., nestihl by na údajný pokyn pprap. M. vůbec reagovat. Žalovaný však dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, měl dostatek relevantních a vypovídajících důkazů, a postupoval tak v souladu s § 3 správního řádu. Proto napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. Žalobce v žalobě vymezil celkem šest žalobních bodů. V **prvém** žalobním bodu namítá, že prvostupňové rozhodnutí je věcně nesprávné a nesrozumitelné, neboť správní řízení je vedeno nikoliv pro přestupek, ale pro skutek. Dle jeho názoru je vadou, pokud byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, nikoliv ze skutkového jednání, které mělo být teprve následně právně kvalifikováno jako konkrétní přestupek. Poukazuje přitom na analogii trestního práva procesního. Ve **druhém** žalobním bodu žalobce namítá, že je mu ve skutkové větě výroku prvostupňového rozhodnutí kladeno za vinu porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, aniž by ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno, jakou povinnost žalobce porušil. **Zatřetí** žalobce namítá, že správní orgány chybně vyhodnotily otázku zavinění. Správní orgán I. stupně posoudil údajné jednání žalobce jako nevědomou nedbalost, avšak úvahy uvedené v prvostupňovém rozhodnutí ho měly vést spíše k tomu, že se žalobce dopustil přestupku ve vědomé nedbalosti. Ve **čtvrtém** žalobním bodu žalobce namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný a zaměnitelný, neboť z něj není zřejmé, co konkrétně žalobce „nerespektoval“. Dle žalobce mělo být ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, jakým konkrétním způsobem nebyla dopravní značka respektována. Stejně tak žalobce ve výrokové části rozhodnutí postrádá informaci o tom, kde konkrétně v 700 metrů dlouhé Zádušní ulici měla být dopravní značka umístěna, či v jakém směru se mělo vozidlo žalobce pohybovat. V **pátém** žalobním bodu žalobce uvádí, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši sankce. Konečně v **šestém** a nejobsáhlejším žalobním bodu žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečných důkazech. Namítá, že správní orgán I. stupně vycházel z oznámení přestupku sepsaného ručně. Toto oznámení však neobsahuje číslo jednací a je opatřeno pouze nezřetelným podpisem ředitele městské policie. Tato osoba však přítomna zjištění a projednávání přestupku nebyla. Oznámení mohl sepsat pouze ten, kdo na místě zasahoval. Oznámení přestupku nadto ani nemůže být použito jako důkaz, neboť může toliko poskytovat předběžnou informaci o věci. Pokud jde o svědeckou výpověď pprap. M., má ji žalobce za nevěrohodnou. Správním orgánům pak žalobce vytyká, že uvěřily tvrzení svědka, ačkoliv se jeho výpověď odlišovala od svědecké výpovědi pprap. H., DiS. Dle žalobce nelze vyloučit, že strážníci žalobce obvinili bezdůvodně, neboť jsou hodnoceni podle výkonnosti. Žalobce trvá na tom, že se přestupku nedopustil, tedy že do úseku platnosti zákazové značky B2 se svým vozidlem nevjel. Na podporu svého tvrzení opětovně předkládá výpočty, ze kterých má dle jeho názoru plynout, že pokud by skutečně dopravní značku minul a hlídka městské

policie by se jej teprve poté jala ještě před křižovatkou ulic Zádušní a Legionářů zastavit, nemohla by v této snaze uspět, neboť by to nemohla s ohledem na reakční dobu policisty a žalobce reálně stihnout. Konečně žalobce namítá také to, že pprap. M. neměl při výkonu své pravomoci pokrývku hlavy.

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě formuloval názor, že výrok prvostupňového rozhodnutí, které aproboval napadeným rozhodnutím, je zcela srozumitelný. Je z něho dostatečně patrné, jakou povinnost měl žalobce porušit. Rovněž odůvodnění správních rozhodnutí stojí na přezkoumatelných úvahách. Na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal a žalobu navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

Jednání dne 31. 8. 2023

12. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce poukázal na to, že pokuty tvoří značnou část rozpočtu města Mělníka a pokud se vybere méně pokut, tak to má vliv na platové ohodnocení strážníků. K tomu předložil jako důkazní návrh rozbor hospodaření města Mělníka, kterým hodlal prokazovat vývoj absolutních částek vybraných na pokutách a vyplacených strážníkům městské policie na platech. Navrhl též výslech ředitele městské policie, aby sdělil, zda existuje souvislost mezi uloženými či vybranými pokutami a platovým ohodnocením strážníků, a dále zda podepsal oznámení o přestupku. V průběhu závěrečné řeči navrhl ještě výslech pprap. Motáka, jehož výpověď před správními orgány opakovaně zpochybnil, avšak s otázkou, *kam by to vedlo*. Dokazování soud neprováděl (k důvodům zamítnutí jednotlivých důkazních návrhů viz níže).

Posouzení žalobních bodů

Nedostatky výrokové části rozhodnutí

13. V první, druhé a čtvrté námitce žalobce namítá vady výrokové části prvostupňového rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím aproboval. Níže se soud s těmito úzce souvisejícími žalobními body vypořádává dohromady.
14. Náležitosti výrokové části rozhodnutí o přestupku jsou uvedeny v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle tohoto ustanovení platí, že *„[v] výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede*
 - a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání,*
 - b) právní kvalifikace skutku,*
 - c) vyslovení viny,*
 - d) forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou,*
 - e) druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty,*
 - f) výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti,*
 - g) výrok o uložení ochranného opatření,*
 - h) výrok o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a*
 - i) výrok o náhradě nákladů řízení.“*

15. Soud předesílá, že všechny výše vypočtené náležitosti [vyjma náležitostí uvedených pod písm. f), g), h), které budou součástí výrokové části rozhodnutí o přestupku podle okolností, přičemž v daném případě jejich uvedení ani nepřicházelo v úvahu] výroková část prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Je v ní dostatečným způsobem konkretizován spáchaný skutek, tj. že žalobce „dne 11. 6. 2021 v 10:08 hod. v obci Mělník, ul. Zádusní řídil osobní vozidlo tovární značky Mercedes, registrační značky X a nerespektoval dopravní značku B2 ‚zákaz vjezdu všech vozidel‘.“ Z citovaného textu se dle názoru soudu dostatečně podává jednání žalobce, který se v uvedeném místě a v uvedeném čase neřídil dopravní značkou B2, která zakazuje vjezd všem druhům vozidel na jednosměrnou pozemní komunikaci, v níž je provoz veden opačným směrem. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí (tj. z popisu „nerespektoval dopravní značku B2“) je tedy dostatečně patrné, že žalobce měl dle zjištění správního orgánu I. stupně řídit v úseku platnosti dopravní značky B2, a to v jiném směru než povoleném. Skutek je dle názoru soudu popsán dostatečně určité a nezaměnitelně, a to i pokud jde o místo spáchání. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42; a ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52) ostatně vyplývá, že není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno „s absolutní přesností“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku. Pokud je obecněji formulované místo přestupku správními orgány konkretizováno v odůvodnění rozhodnutí a v podkladech ve správním spisu, jedná se v souhrnu o specifikaci dostatečnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018 - 41). V nyní projednávané věci je místo spáchání přestupku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí vymezeno poměrně obecně označením města a ulice, avšak v kombinaci s podklady založenými ve správním spisu (srov. zejména fotografie a výřezy z map připojené k protokolu o ústním jednání na č. l. 12 správního spisu) je možné umístění zákazové dopravní značky a místo spáchání přestupku, jakož i směr jízdy žalobce vyčíst s vysokou přesností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 - 34).
16. Za dostačující a správnou má soud rovněž právní kvalifikaci skutku, který správní orgány vyhodnotily jako porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého platí, že „[p]ři účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“ Třebaže by bylo vhodné porušení ustanovení zákona o silničním provozu ve výrokové části rozhodnutí doslovně citovat (tak, jak soud učinil výše), nezakládá absence textu porušeného ustanovení ve výrokové části nezákonnost rozhodnutí. Porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu pak správní orgány správně posoudily jako spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
17. Soud podotýká, že si dokáže představit i jinou strukturu výrokové části rozhodnutí o přestupku, než jakou zvolily správní orgány. Například odsuzuje-li soud obžalovaného z trestného činu, zpravidla sestává výrok o vině ze skutkové věty obsahující popis skutku, který je obžalovanému kladen za vinu (zejména místo, čas a způsob spáchání činu, jakož i uvedení všech zákonných znaků daného trestného činu), z následné právní věty (která je citací dané skutkové podstaty) a užití právní kvalifikace (tj. konkrétního ustanovení trestního zákona). Patrně právě takto strukturovanou výrokovou část rozhodnutí o přestupku (tj. skutek vyjádřený nejprve ve větě skutkové, následně ve větě právní a teprve poté subsumovaný pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku) požaduje od správních orgánů také žalobce v nyní projednávané věci. Soud však uvádí, že zákon o odpovědnosti za přestupky pevnou strukturu výrokové části rozhodnutí o přestupku nepředepisuje a

podstatné je toliko to, aby správní orgán neopomněl ve výrokové části uvést žádnou z výše uvedených náležitostí. Skutečnost, že správní orgán I. stupně ve výrokové části rozhodnutí uvedl, že uznává žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a teprve poté vyjádřil zjištěné skutkové okolnosti, které jsou v posuzovaném případě konkrétním obsahem zákonných znaků skutkové podstaty přestupku, rozhodně nečiní prvostupňové rozhodnutí (a tedy ani rozhodnutí napadené) nezákonným ani nesrozumitelným.

18. Námitky, jimiž žalobce vytýká vady výrokové části prvostupňového rozhodnutí, jsou proto nedůvodné.

Forma zavinění

19. Ve třetí žalobní námitce žalobce uvádí, že správní orgány chybně posoudily formu zavinění spáchaného přestupku. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že nebylo prokázáno, že by se žalobce přestupku dopustil úmyslně a že bez pochybností nebylo prokázáno ani to, že se přestupku dopustil vědomě. Proto uzavřel, že se žalobce jednání dopustil v nevědomé nedbalosti.
20. Ani tato námitka není důvodná. Správní orgány vyšly ve svých rozhodnutích evidentně ze závěru, že žalobce o porušení zákonné povinnosti (o řízení vozidla v úseku platnosti zákazové dopravní značky B2) nevěděl. Ostatně tato situace je snadno myslitelná. Řídil-li žalobce vozidlo v daném úseku v nepovoleném směru jízdy např. proto, že dopravní značku při řízení vozidla přehlédl, absentovala v jeho jednání jak složka vůle, tak složka vědomostní. V takovém případě tedy žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům (jakožto osoba disponující řidičským oprávněním) vědět měl a mohl. S ohledem na to, že správní orgány neměly za prokázané žádné okolnosti svědčící o závažnější formě zavinění, nepochybily, pokud – i s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* – učinily závěr o tom, že žalobce jednal v nedbalosti nevědomé. Ostatně vzhledem ke skutečnosti, že nevědomá nedbalost představuje nejméně závažnou formu zavinění, nemůže tento závěr žalobce nikterak zkracovat na jeho veřejných subjektivních právech. Ani případné zjištění soudu, že správní orgány nevyhodnotily formu zavinění přestupku správně, by tak nebylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Odůvodnění výše sankce

21. V páté žalobní námitce žalobce správním orgánům vytýká nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty. Soud však ani této žalobní námitce nemůže přisvědčit, neboť odůvodnění uložené sankce považuje za zcela dostačující. Správní orgán I. stupně uvedl, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Není tedy pravdou, tvrdí-li žalobce, že správní orgán I. stupně neuvedl, jaký trest mu za spáchaný přestupek hrozil. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že při rozhodování o druhu a výši ukládané sankce vycházel z toho, že žalobce porušil jednu z nejzákladnějších povinností účastníka silničního provozu – respektovat dopravní značení. Nicméně s ohledem na osobu žalobce, který měl v evidenční kartě řidiče jediný záznam o přestupku, přistoupil správní orgán I. stupně k uložení správního trestu při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Kromě toho, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje zcela přezkoumatelnou úvahu o výši uloženého trestu, podotýká soud (obdobně jako v případě žalobního bodu vypořádaného výše), že tato žalobcova námitka je předurčena k neúspěchu už jen s ohledem na to, že správní orgány při uplatňování správní

diskrece uložily žalobci pokutu na samé spodní hranici trestní sazby, a že žalobce tedy nemohl ani v případě zohlednění všech v úvahu připadajících polehčujících okolností dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se mu dostalo.

Nedostatečné důkazy o spáchání přestupku

22. Konečně žalobce namítá, že závěr správních orgánů o tom, že se žalobce dopustil přestupku, je založen na nedostatečných důkazech.
23. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí vycházel a závěr o žalobcově vině učinil na základě oznámení přestupku sepsaného Městskou policií Mělník (tj. oznámení přestupku ze dne 11. 6. 2021, č. j. MP-275/21, a k němu připojeného oznámení přestupku sepsaného na místě silniční kontroly téhož dne) a ze svědeckých výpovědí zasahujících strážníků městské policie. Dospěl přitom k závěru, že shromážděný důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý a že z něj nevyplývají žádné pochybnosti o skutkovém ději. Tento závěr potvrdil žalovaný napadeným rozhodnutím. Z obou správních rozhodnutí plyne, že správní orgány měly skutkový stav za spolehlivě zjištěný, neboť strážníci městské policie ve svých svědeckých výpovědích skutečnosti uvedené v oznámeních přestupku aprobovali.
24. Soud předně uvádí, že správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud strážníky městské policie vyslechl, a zajistil tak potřebné důkazy. Samotná oznámení přestupku městskou policií, v nichž byl průběh silniční kontroly zaznamenán, sice představují – stejně jako úřední záznamy – podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016 - 34), a nelze jimi ve správním řízení samostatně provádět dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že žalobce od počátku správního řízení zpochybňoval, že by se nějakého porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích dopustil, jakož i vzhledem k tomu, že jeho jednání nebylo žádným exaktním způsobem dokladováno (typicky na videozáznamu), nezbývalo správnímu orgánu I. stupně nic jiného, než se pokusit získat důkazy svědeckými výpověďmi, a zjistit tak, zda lze ohledně skutečností popsanych v oznámeních přestupku učinit závěr, že se opravdu udály.

Obecně k věrohodnosti strážníků

25. Soud připomíná, že dle judikatury správních soudů lze policistu obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka a že při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je zpravidla věrohodnější svědectví policisty, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114). Je sice pravdou, že policistu nelze za nestranného svědka považovat automaticky a že skutečnost, že je – ať už negativně či pozitivně – motivován, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení, může vést k pochybnostem o jeho nedůvěryhodnosti (např. je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s

jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). V nyní projednávané věci však z ničeho nevyplývá, že by snad strážníci městské policie postihem žalobce sledovali nějaký svůj profit či že by měli nějaký jiný zájem na jeho potrestání, a lze tedy předpokládat jejich objektivitu v dané věci. Žalobcovu dílčí námitku o nevěrohodnosti výpovědi zasahujících strážníků z důvodu možného hodnocení jejich výkonnosti při odhalování přestupků (což dle žalobce mohlo policisty vést k jeho bezdůvodnému obvinění) tak soud považuje za ničím nepodloženou spekulaci, jak vysvětlí níže.

Ovlivnění v důsledku systému odměňování

26. Žalobce při jednání předložil část rozboru hospodaření Města Mělníka vztahující se k období let 2020-2022 obsahující mimo jiné hospodářské a účetní údaje o celkovém rozpočtovaném a skutečném objemu *a)* platových prostředků alokovaných pro příslušníky městské policie a též *b)* o celkovém rozpočtovaném a skutečném objemu vybraných pokut. Tento rozbor soudu navrhl jako důkaz a přiložil k němu jakožto své tvrzení výtah těchto údajů, ze kterých dle něj vyplývá korelace mezi objemem vybraných pokut a vyplacenými platy. Soud uvedený důkaz zamítl jako irelevantní, neboť i kdyby se prokázala pravdivost tvrzených objemů platových prostředků (v roce 2020 cca 16 mil Kč, v roce 2021 rozpočtováno 16,5 mil Kč, skutečnost pak byla 17,5 mil Kč, v roce 2022 rozpočtováno 18,5 mil Kč, skutečnost pak 17,2 mil Kč) a pokut (v roce 2020 161 tis Kč, v roce 2021 a 2022 rozpočtováno 360 tis Kč, skutečnost pak byla 552 tis Kč, resp. 539 tis Kč), nevyplývala by z nich žalobcem spatřovaná korelace ani zainteresovanost strážníků (tím méně pak konkrétně pprap. M. a pprap. H.) na objemu vybraných pokut. Rozptýl celkové výše skutečně vyplacených mzdových prostředků v jednotlivých letech je při tvrzeném počtu 26 strážníků nevýznamný a může být způsoben mnoha vlivy, jejichž přítomnost či nepřítomnost žalobce netvrdí (mateřské dovolené, nemocenské atp.) a částečně souvisí i dle tvrzení žalobce s pandemií nemoci Covid-19. Naopak výše uložených pokut v letech 2021 a 2022 překročila dle žalobcových tvrzení významně rozpočtovaný odhad, aniž by se to v obdobné míře promítlo ve změně výše platových prostředků. Samotná změna rozpočtované výše pokut rovněž nevypovídá nic o tom, že by byli strážníci nabádáni k větší horlivosti při zjišťování a zejména prokazování spáchaných přestupků (může být způsobena např. instalací nových systémů úsekového měření rychlosti, očekávané přeřazení strážníků z běžné hlídkové či administrativní – „kancelářské“ – činnosti na častější kontrolu bezpečnosti a plynulosti provozu atp.). Je pak nutno dodat, že v případě žalobce to nebyli strážníci, kdo rozhodoval o výši uložené pokuty, nýbrž oprávněné úřední osoby správních orgánů.
27. Ani sama skutečnost, že prostředky z vybraných pokut jsou rozpočtovaným příjmem Města Mělník, tedy nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se obdobnou námitkou zabýval v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, a uvedl k dané problematice následující: *„K tvrzení stěžovatele, že skutečnost, že určená částka (pokuta) je příjmem obce, zakládá důvodnou obavu, že při rozhodování nebudou obecní úřady postupovat nestranně, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Situace, kdy orgán územního samosprávného celku rozhoduje v oblasti přenesené působnosti ve věcech, na kterých může mít zájem, není ničím výjimečným. Zajisté se pak nejedná o konstrukci protiústavní. V usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „[r]ozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1*

správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“ Je tedy zřejmé, že v konkrétních případech mohou existovat okolnosti nasvědčující o podjatosti úřední osoby (skutečnost, že vybrané pokuty jsou příjmem obce, však takovou okolností sama o sobě není). To je však vždy nutné posuzovat v konkrétním případě a tak je poté zachována nestrannost rozhodování. V nynějším případě stěžovatel podjatost úředních osob nenamítal.“. Ani v projednávaném případě žalobce podjatost strážníků či jejich ovlivnění systémem odměňování nenamítal, proto na tyto námitky nemohly správní orgány reagovat a dle soudu takové podjatosti nic nenasvědčuje, rozhodně pak nevyplývá z toho, že pokuty jsou příjmem stejného rozpočtu, ze kterého je strážníkům poskytován plat. Soud uvádí, že rozpočtové určení příjmů z pokut na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu je stanoveno §125e odst. 2 zákona o silničním provozu nezávisle na vůli správních orgánů a jejich uvedení do příslušných rozpočtových rubrik (odhad očekávaných příjmů) je obcím uloženo právní úpravou, kterou se řídí hospodaření územně samosprávných celků (srov. § 7 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů). Ze samotné povahy institutu rozpočtu je zjevné, že obec musí predikovat příjmy, včetně očekávaných příjmů z pokut. To nikterak neznamená, že by byli strážníci zavázáni tento rozpočet „naplňovat“ či byly na objemu uložených pokut hmotně zainteresováni. Ačkoliv z žalobcových vyjádření je patrné, že je přesvědčen o opaku, nic takového z dostupných podkladů neplyne.

28. Jelikož tedy v daném případě absentují jakékoliv objektivní indicie svědčící o tom, že by strážníci mohli být hmotně zainteresováni na hodnocení jejich výkonnosti při odhalování přestupků, nepřistoupil soud ani k navrženému výslechu ředitele městské policie k otázce způsobu odměňování jejich strážníků. Bylo by v rozporu se zásadou procesní ekonomie a rychlosti řízení, aby soud suploval investigativní činnost a obstarával žalobci příležitost „na slepo vytěžovat“ jakékoliv svědky na základě neurčitých a nepodložených domněnek, tím méně pak je-li takový návrh obstrukčně vznesen až při jednání, ačkoliv od podání žaloby uplynulo více než osm měsíců. V daném případě žalobce nesplnil ani elementární nároky na určitost tvrzení, které by mělo být výsledkem ředitele prokázáno (tedy neuvedl ani rámcově, jakým způsobem jsou strážníci činní v projednávaném případě dle něj odměňování, resp. motivováni k odhalování přestupků či usvědčování jejich pachatelů) a nesnesl žádnou indicii, na základě které by soud mohl předběžně vyhodnotit, že existuje alespoň nějaká pravděpodobnost pravdivosti takového tvrzení. Nepřinesl-li by žalobci uspokojivou odpověď výslech ředitele městské policie, mohl by na příštím jednání požadovat výslech jeho náměstka, který by též mohl například disponovat nějakými informacemi o případných neoficiálních pravidlech odměňování. Svědkem projednání těchto pravidel či dokonce vyplacení odměny by mohla být například uklízečka pracující na služebně městské policie, jejíž výslech by žalobce též mohl navrhopvat. Tento způsob vedení dokazování při absenci jakýchkoliv indicií o samotné existenci jakékoliv finanční motivace strážníků by však byl zjevně absurdní. Stejně jako ve správním řízení jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamená, že by správní orgán musel provádět rozsáhlé dokazování za účelem jejich vyvrácení, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35; a ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 40), nemůže takovou reakci žalobce očekávat ani od správního soudu, zejména pak jde-li o námitky poprvé uplatněné až v řízení před ním.

Rozpory ve výpovědích

29. Soud se dále musel zabývat obsahem svědeckých výpovědích, které jsou zaznamenány v protokolech o výpovědi svědků. Jak soud uvedl již výše, dle oznámení přestupku městskou policií mělo přestupkové jednání žalobce spočívat v tom, že řídil vozidlo v ulici Z. v Mělníku v úseku platnosti dopravní značky B2, která zakazuje vjezd všem druhům vozidel na jednosměrnou pozemní komunikaci, a to v opačném směru než povoleném. Z obsahu správního spisu a v něm založených fotografií a výřezů z map soud zjistil, že ulice Z. na jihozápadní straně končí křižovatkou s ulicí L.. Provoz v ulici Z. je v samém konci před křižovatkou s ulicí L. omezen. Z ulice Zádusní účastníci silničního provozu nemohou do křižovatky s ulicí L. vjet, neboť je v místě – patrně kvůli ztíženému výhledu do zatáčky v ulici L. – provoz povolen pouze v opačném směru. Zákazová značka B2 v ulici Zádusní se nachází jen několik málo metrů před křižovatkou s ulicí L.. Těsně před touto zákazovou značkou se v ulici Z. nachází odbočka na parkoviště před bytovým domem č. p. XA (srov. výřezy z map připojené k protokolu o ústním jednání na č. l. 12 správního spisu).
30. Pprap. M. v rámci své výpovědi nejprve uvedl, že uvedeného dne vykonával se svojí kolegyní dohled „nahore“ v ulici Z. poblíž křižovatky s ulicí L.. Stál ve vozovce v ulici Z. asi 1 - 2 m od zaparkovaných vozidel a pozoroval, zda účastníci silničního provozu nebudou v jízdě ulicí Zádusní pokračovat až do úseku platnosti zákazové značky B2 (tj. zda nebudou pokračovat v jízdě až na ulici L.). Žalobce přitom se svým vozidlem úsekem platnosti značky projel, a proto jej prap. M. bezprostředně za touto značkou zastavil. Dále pprap. M. odpovídal na četné dotazy žalobce stran konkrétních okolností, za kterých pprap. M. vozidlo žalobce zastavil. Pprap. H., DiS., vypověděla, že se svým kolegou stála „nahore“ v ulici Z., a to za dopravní značkou B2. Stáli u chodníku mezi zaparkovanými vozidly. Vozidlo žalobce zastavoval a spáchání přestupku se žalobcem projednával kolega, zatímco prap. H., DiS., projednávala přestupek jiného řidiče. Posléze rovněž prap. H., DiS., odpovídala na otázky kladené žalobcem stran průběhu silniční kontroly.
31. Žalobce v žalobě uvádí, že výpověď pprap. M. je nevěrohodná a tvrdí, že tento svědek ve vozovce nestál. Ostatně pokud by stál uprostřed vozovky, musel by ho žalobce vidět už na vzdálenost 50 m před dopravní značkou. V takovém případě je však dle žalobce velmi nepravděpodobné, že by žalobce do úseku platnosti zákazové značky vjel přímo „před zraky policisty“. Žalobce naopak kvituje tvrzení pprap. H., DiS., která vypověděla, že s kolegou stáli u chodníku mezi zaparkovanými vozidly. Pokud ale pprap. M. stál stranou mezi zaparkovanými vozidly (s čímž žalobce souhlasí), pak žalobcovo vozidlo – pokud by skutečně minulo zákazovou značku – nemohl úspěšně zastavit. Žalobce vypočítává, že pokud by skutečně kolem značky projel, trvalo by určitou dobu, než by pprap. M. na tuto skutečnost reagoval. Uvádí, že reakční doba, která sestává z optické reakce, psychické reakce a svalové reakce, trvá v součtu minimálně 1 sekundu. Po reakční době strážníka by následovala ještě reakční doba žalobce trvající minimálně 1,3 sekundy. Pokud by jel žalobce rychlostí 20 km/h, vozidlo by ujelo od začátku brždění ještě dalších 11 metrů. To už by se ale žalobce se svým vozidlem nacházel v ulici L.. Z těchto výpočtů dle žalobce vyplývá, že žalobce musel nutně zastavit ještě před značkou B2 a že sám začal dobrovolně couvat (k domu č. p. XA) ještě před úsekem platnosti zákazové značky.
32. Soud předně uvádí, že pokud se výpovědi členů zasahující hlídky městské policie v detailech odlišovaly (např. ohledně přesného místa, ze kterého strážníci vyhlíželi na pozemní komunikaci a odkud sledovali silniční provoz), nečiní to svědecké výpovědi *a priori* nedůvěryhodnými. Soud podotýká, že dopravní přestupek měl žalobce spáchat dne 11. 6. 2021, zatímco policisté o okolnostech incidentu vypovídali před správním orgánem I. stupně

dne 30. 8. 2021, tj. o více než dva a půl měsíce později. Při množství vykonaných kontrol a při množství odhalených přestupků, které strážníci nepochybně dnes a denně projednávají, nejsou drobné nesoulady v jejich výpovědích důkazem o nevěrohodnosti těchto svědků. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, nelze zcela odhlížet od reálných omezení lidské paměti. Za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobitelné otrástit věrohodností policistů jako svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily. Pokud si tedy svědci s odstupem více než dvou a půl měsíců ode dne, když žalobce kontrolovali, s jistotou nevzpomněli, v jaké pozici a na jakém konkrétním místě pprap. M., který se jal vozidlo žalobce zastavit, stál (zda uprostřed vozovky, nebo mezi zaparkovanými vozidly u chodníku), lze tuto skutečnost přičíst právě plynutí času a přirozenému procesu zapomínání.

33. Dále je nutné podotknout, že ačkoliv žalobce ve svých podáních adresovaných správním orgánům, jakož i soudu věnuje otázce, v jakém konkrétním místě se pprap. M. těsně před zastavením vozidla nacházel, nepovažuje soud odpověď na tuto otázku za příliš podstatnou. Oba svědci ve svých výpovědích shodně uvedli, že uvedeného dne u křižovatky ulic Z. a L. vykonávali na základě četných podnětů dohled nad dodržováním pravidel provozu na pozemních komunikacích z důvodu, že si řidiči v souvislosti s rekonstrukcí parkoviště „Na Svini“ zkracovali cestu mimo vyznačenou objíždětku právě úsekem se zákazem vjezdu v ulici Z.. Pokud se tedy hlídka městské policie uvedeného dne na uvedené místo odebrala právě proto, aby zastavovala účastníky silničního provozu, kteří dopravní značku B2 nerespektovali, lze se důvodně domnívat, že byli připraveni na to, aby mohli řidiči porušujícímu zákaz vjezdu dát pokyn k zastavení vozidla takovým způsobem, aby řidič mohl vozidlo včas uvést do klidu. Ať už tedy stál pprap. M. uprostřed vozovky, či naopak při jejím kraji mezi zaparkovanými vozidly, je soud názoru, že byl schopen zaujmout takovou pozici, aby v případě porušení zákazové značky dokázal vozidlo pachatele přestupku včas zastavit. Soudu se ostatně nejeví jako pravděpodobné, že by se policejní hlídka dostavila na inkriminované místo za účelem kontroly řidičů nerespektujících zákaz vjezdu, ale současně by už nebyla schopna najít způsob, jak kontrolu, tj. zastavení vozidla efektivně provést. Soud navíc podotýká rovněž to, že ačkoliv žalobce neopomněl ve výše uvedeném zdánlivě sofistikovaném výpočtu zohlednit celou řadu faktorů jako např. optickou reakci, psychickou reakci a svalovou reakci strážníka městské policie i žalobce a ačkoliv se zabýval dokonce i tím, jaká je reakční doba cvičených pilotů Formule 1, zcela pominul skutečnost, že ulice Z. končí v poněkud méně přehledné křižovatce této ulice s ulicí L. a že i méně ukázněný účastník silničního provozu, který do této křižovatky – vzdor zákazu vjezdu – z ulice Zádušní vjede, musí při zachování alespoň minimální míry obezřetnosti vozidlo před křižovatkou téměř uvést do klidu, aby se rozhlédl a přesvědčil se, zda může do ulice L. bezpečně vjet. Pprap. M. měl i z tohoto důvodu dle názoru soudu dostatečný časový prostor dát řidiči pokyn k zastavení vozidla takovým způsobem, aby si toho řidič včas všiml a aby bylo možné kontrolu úspěšně vykonat.
34. Vedle toho soud nepovažuje za příliš důvěryhodné ani tvrzení žalobce, že své vozidlo zastavil těsně před značkou s tím, že následně hodlal na parkoviště před domem č. p. XA couvat. Soud nenalezl rozumný důvod, proč by tak měl kterýkoliv účastník silničního provozu činit. Jak vyplývá např. z leteckého snímku připojeného k protokolu o ústním jednání na č. l. 12 správního spisu, před domem č. p. XA se nachází poměrně prostorné parkoviště, které umožňuje řidičům osobních vozidel bezpečné a pro řidiče s průměrnými řidičskými schopnostmi nenáročné otáčení. Rozhodně se nejedná např. o úzkou uličku, z níž by řidič vozidla musel zpátky couvat, pokud by do ní předtím zajel popředu.

Závěr ohledně zjišťování skutkového stavu

35. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl soud ve shodě se správními orgány k závěru, že svědecké výpovědi členů zasahující hlídky městské policie, zejména pak pprap. M., představují spolehlivý důkaz o skutkovém ději, a že tak lze mít za spolehlivě prokázané, že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu skutečně dopustil. Soud proto pro nadbytečnost zamítl návrh na opakovaný výslech pprap. M. učiněný žalobcem v průběhu závěrečné řeči bez bližší konkretizace jeho účelu a prokazovaných skutečností, neboť výslech byl již proveden před správními orgány, žalobce měl příležitost klást svědkovi otázky a soud považuje provedené dokazování za dostatečný podklad pro rozhodnutí. Žalobce svými argumenty soud nepřesvědčil o tvrzení, že vozidlo zastavil ještě před úsekem platnosti dopravní značky B2, a že svědek pprap. Moták vypovídal před správním orgánem I. stupně nepravdivě. Svědeckými výpověďmi bylo potvrzeno zjištění městské policie uvedené v oznámeních přestupku městské policie ze dne 11. 6. 2021.

Stručné vypořádání zbývajících námitek

36. V této souvislosti se soud vypořádává se zbylou argumentací směřující právě k těmto podkladům řízení. Namítá-li žalobce, že dokument oznámení přestupku, který byl vyplněný ručně na místě spáchání přestupku, nemohl být relevantním podkladem řízení, neboť na této listině není uvedeno číslo jednací a je opatřena pouze nezřetelným podpisem ředitele městské policie, který nadto ani nebyl projednávání přestupku přítomen, uvádí k tomu soud, že i když je oznámení přestupku kvůli žalobcem vytykávaným vadám neúplné a chybí na něm jak číslo jednací, tak i podpis člena zasahující hlídky městské policie, nejedná se rozhodně o vadu, která by byla způsobilá vnést do závěru o žalobcově vině jakékoliv pochybnosti. Ostatně toto oznámení přestupku je pouze přílohou stejnojmenné listiny, v níž je jednání žalobce rovněž popsáno a které žalobce žádné vady nevytyká a kde číslo jednací ani podpis pprap. M. nechybí. Z těchto důvodů soud nevyhověl návrhu na provedení výslechu ředitele městské policie k otázce, zda uvedený dokument podepsal, neboť to pro rozhodnutí věci není relevantní. Soud tedy shrnuje, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a výše uvedené skutkové námitky má proto za nedůvodné.
37. Konečně soud ve stručnosti reaguje na v závěru žaloby uvedené tvrzení, že pprap. M. neměl během silniční kontroly oděnu předepsanou pokrývku hlavy, nebyl tedy řádně ustrojen, a neměl proto právo vozidlo řízené žalobcem zastavovat. Soud k tomu uvádí, že jednotné prvky stejnokroje, který jsou strážníci obecní policie povinni při výkonu své pravomoci nosit (§ 9 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů), jsou uvedeny v § 14 vyhlášky č. 418/2008 Sb., kterou se provádí zákon o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů. Byť se v tomto ustanovení hovoří mj. i o pokrývce hlavy, není soud názoru, že by se jednalo o povinnou součást stejnokroje a že by strážník městské policie byl povinen mít pokrývku hlavy při výkonu svých pravomocí nasazenou. Námitka, že pprap. M. nebyl z uvedeného důvodu oprávněn vozidlo řízené žalobcem zastavovat, se ostatně soudu zdá být zcela absurdní a nemá jakoukoliv souvislost s otázkou, zda žalobce spáchal tvrzený přestupek. S tvrzením, že „strážník neměl čepici“, navíc žalobce ani neseznámil správní orgány. Správní soud přitom rozhodně není tím, kdo by se měl „v první linii“ s takto uplatněnou a žádnými důkazy dokladovanou námitkou zabývat. I tato námitka je proto zjevně nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2023

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce